

учен. Животът ти, в сравнение с нашия беше приятен и лесен. Но ние, комунистите, живееме по друг начин! Опитът ни учеше да търсим и намираме човешкото навсякъде! Да вярваме в човека! Аз не давам доверието си всекиму. Но на Глафира мога да го дам! Тя е прекарала като мене изпитанията на бедността! Ти си ѝ ~~отказала~~ ^{да ѝ дадем} онова, което може би, ~~ще ѝ направим~~ ^{ще ѝ направим} по-добра, по-честна. Нека сега живее човешки! Защо да я лиша от елементарното ѝ право да работи, да се забавлява, да дружи с хората?

ПЕТРИНСКИ - Какво би направил, ако ти изневери?

ВЕЛИЗАР - Ще ѝ върна веднага свободата.

ПЕТРИНСКИ - Но докато научиш това, ще носиш рога!

ВЕЛИЗАР - Рогата биха унизили не мене, а нея.

ПЕТРИНСКИ - Е, да, но оковите ще се смеят.

ВЕЛИЗАР - Доверието разгръща и усъвършенствува човека. Нима трябва да се откажа от вярата си в човека, за да не се смеят глупците? /Пауза, през която Петрински гледа замислено пред себе си./

ПЕТРИНСКИ - Хм! А не се ли боиш, че прекалената ти вяра в човека ще предизвика смеха на умните?

ВЕЛИЗАР - Бих рискувал! Ще имам поне уважението на честните. Между умните има много честни хора, а и не всички глупци са безчестни.

ПЕТРИНСКИ /след къса пауза/. - Интересно в коя категория поставяш мене!